

## **У име Оца и Сина и Светога Духа.**

Да није Царства небескога браћо и сестре, да није вечнога живота после овога на земљи, живот на земљи био би за човека неподношљив. Земља би се претворила у пакао. Због неправде, због неједнакости, због страдања невиних. Када би се живот човека завршавао смрћу, онда тај живот не би имао никаквог смисла. Јер шта је живот на земљи ако не туга, мука, болест и смрт. Ако после смрти не би било ничега другог, онда не би вредело живети овде на земљи. Али Господ Исус Христос дошавши на земљу међу људе, дошао је да им објави, да им покаже, да их увери да се живот човека на земљи не завршава смрћу. Смрт није тачка него запета, после које се реченица наставља. После које се живот наставља. Грбови су врата вечнога живота, кроз њих пролазимо и улазимо у вечност. Али та вечност није иста за све људе браћо и сестре.

Постоји земља, као колевка, као мајка свих земнородних и постоји вечност која има два дела. Има Рај и има Пакао. Рај је за оне који верују у Бога, који живе по Његовим заповестима, који се боре против греха и слабости својих, и за грехе своје се кају Светом Тајном покајања и исповести, и целог живота се труде да стекну оне врлине, које им омогућавају живот у блаженом Царству Христа Бога нашега. Управо те две стварности, после живота овде на земљи, после смрти говори данашње Свето Јеванђеље. Чули сте потресно Јеванђеље, потресна слика.

Имате две судбине, два човека. Један богаташ који се облачио у свилу и кадифу, сваки дан се гошћаше са својим пријатељима, са најбољим јелима и пићима и други човек по имену Лазар који беше сиромаш, беше у ранама у гноју у

друштву паса који му лизаше гној са његових рана и тиме ублажаваше његову муку. Тај Лазар мољаше богаташа да му даде место не за његовом трпезом, да му даде не неко изобиље хране, него мрвице које падају са стола богаташевог. Али ни то не даваше. Пси су показивали више милосрђа, него овај богаташ охоли.

Али живот тече и пролази и каже Јеванђеље Лазар умре и анђели однеше душу његову у наручје Аврамово. Аврам је праотац Јеврејског народа и његово наручје симболизује у ствари Царство небеско, симболизује блажени, вечни живот. А после њега вели умре и богаташ. И шта би? Закопаше га. Страшна слика. На сахрани богаташа сигурно су многи учествовали, они који су се са њим гостили, јели, пили, његови пријатељи, они су га испратили. Али о његовој души се не говори. Него га закопаше, чак његово се име не зна и не помиње. Његово име није запамћено. Нит је записано у Јеванђељу, ни у књизи живих на небесима. Него га закопаше. Али душа његова би однета не у наручје Аврамово, не у Рај, него у оно друго место, место мучења - у пакао. Трећега места нема.

Постоји земља, постоји Рај и постоји Пакао. Друго ништа! И кад се нашао он, дакле ситуација се потпуно окренула, нашао се он у ужасним мукама, и подигавши очи угледа праоца Аврама и Лазара у његовом наручју. Онога Лазара на кога он није обраћао никакву пажњу, коме није указивао никакво милосрђе, никакву љубав, никакву пажњу, сад види Лазара у блаженству. И налазећи се у таквим мукама у пламену како каже, он се обраћа Авраму и каже: „Оче Авраме, пошаљи Лазара да умочи врх прста у воду и да ми расхлади језик“. Онај који се свакога дана напијао најбољим винима и пићима, сада жели кап воде са

прста онога Лазара гнојавога кога није хтео да погледа. „Да ми расхлади језик, јер се веома мучим у овом пламену“.

И настао је један потресан дијалог, између тог бившег богаташа а сада страдалника у паклу и Аврама. Аврам му каже: „Ти си своја добра примао у земаљском животу, Лазар се тамо патио. Сада он ужива у блаженству вечном а ти се патиш. Свакоме је дато оно што је заслужио“. И још вели: „Постоји међу нама провалија велика, нити може неко одавде да пређе к вама, нити од вас да неко пређе к нама.“ Што значи да је и једно и друго место означава вечност, нема промене, промена може да буде само овде на земљи. Ту човек може да се поправи да се покаје, док је год у овоме животу. После смрти покајања нема. Богаташ показује сада неку врсту милосрђа али према својој браћи која су остала на земљи: „Онда бар пошаљи Лазара, имам у кући мога оца петорицу браће још, нека им каже шта их чека да се поправе, да не би и они дошли у ово место мучења“.

Пази сада, брине о својој браћи! Није бринуо о Лазару али о браћи брине. Али Аврам му каже: „Они имају Мојсија и Пророке, значи имају науку Божију изражену преко Пророка, нека слушају њих и биће им довољно. Ма не оче Авраме“ настави он даље да убеђује Аврама: „Ако неко дође из мртвих повероваће, покајаће се, поправиће се“. Аврам и даље остаје при своме и каже му: „Ако не слушају Пророке и Мојсија, онда ако неко и васкрсне из мртвих, неће му веровати“. И те речи Аврамове су се испуниле и испуњавају се до дана данашњега. Васкрсао је Господ из мртвих, Јевреји нису поверовали. Значи не би вредело ништа, ни Лазар да је поново дошао његовој браћи и говорио им ма шта, не би му веровали. Доказ је васкрсење

Христово и то што многи Јевреји и многи данас не верују у Господа Христа, не верују у вечни загробни живот. Него мисле да се све завршава овде на земљи.

Примећују људи на земљи неправду, примећују неједнакост и неки политичари наводно брину о људским правима, желе да заведу једнакост, братство и јединство, да буду сви једнаки. Не може! Уместо једнакости, братства и јединства они су земљу заливали крвљу људском, стварали ратове, дизали народ на народ, племе на племе и до данас то раде. Не само код нас, него у целој свету. И у Ираку и у Либији и у Украјини данас и на многим другим местима, наводно боре се за људска права. А једино право је оно што Бог даје. Даје могућност свакоме да овим животом, купи и заради живот вечни.

Богаташ не каже Јеванђеље, да је он било какав грех учинио. Не назива га Јеванђеље ни блудником, ни прељубочинцем, ни убицом, ни крадљивцем. Ништа. Био је богат али немилосрдан. А Господ је у Јеванђељу рекао: „Будите милостиви, као што је Отац ваш небески“. Е одсуство те врлине милостивости и милосрђа код богаташа, одвело га је у вечне муке. А Лазара, шта је он имао, које врлине он имао, Господ зна. Али ми знамо за једну коју је имао. Трпљење. Он није завидео богаташу на његовом богатству, није се бунио против њега и његовог богатства, желео је мрвице са његовога стола. Био је трпељив, подносио је смирено све што му Господ допусти, и његове гнојаве ране и глад и беду и немаштину. Као што каже друго Јеванђеље данас: „Трпљењем спашавајте душе своје“. И Лазар је заиста трпљењем својим заслужио да се нађе у наручју Аврамовом, да се нађе у Царству Христовоме, да се нађе у вечном блаженству. Господ је знао зашто није

створио све људе, једнаке међу собом. Људи се међу собом разликују и по лику своје и по узрасту своје и по богатству своје, и по занимању, знању и по многим другим стварима се разликују. Али имају и све им је заједничко. Тело и душу. То имају сви. Имају заповест Божију да животом на земљи, зараде Царство небеско. То је дато свима. Како ће ко да проведе свој живот овде на земљи од тога му зависи сутра његова вечност, коју ће имати.

Нека би Господ молитвама Пресвете наше Владичице Богородице, молитвама Светог Великомученика Димитрија, кога су јуче прославили и данашњег мученика Светог Нестора, који је за веру такође пострадао као Свети Димитрије, нека би нама они помогли својим молитвама, да ми у трпљењу своје подносимо невоље које нас сналазе, прогоне, неправде, све оно што Бог допусти да примамо као вољу Божију из руке Божије јер тиме спасавамо душе своје. Да бисмо поживевши овде на земљи таквим животом, са вером у Бога, са надом на милост Божију. Са борбом против греха и зла у себи и око себе, да и ми се удостојимо да се нађемо тамо у наручју Аврамовој где се налази тај убоги Лазар, и да тамо и ми са свима Светима славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин!